

LISA BERNE
NEVESTIN
BOZK

JEDEN BOZK ZMENÍ VŠETKO

IKAR

LISA BERNE
NEVESTIN
BOZK

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Lisa Berne
YOU MAY KISS THE BRIDE

Copyright © 2017 by Lisa Berne

All rights reserved.

Translation © 2022 by Andrea Vargovčíková

Cover design © 2022 Matej Rudinský

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8074-8

„Cestu nájdem aj sama, ďakujem.“

Zvrtla sa na odchod a vybrala sa k domu. Jediným dlhým krokom ju dostihol a kráčal zároveň s ňou.

„Moja drahá, nepatrí sa ísť bez sprievodu,“ poznamenal uštipačne. „Pamätajte, že som práve získal privilegium sprevádzať vás. Bude mi potešením.“

Slečna Stuartová prudko zastala. Prebodla ho planúcimi zelenými očami. Musel si pripomenúť, že modré oči sú lepšie než zelené a že ten bláznivý, poľutovaniahodný bozk ho pripravil o zaručenú, predvídateľnú budúcnosť. Keby nebola taká zvodná, všetko by bolo dokonalé.

„Ak si naozaj myslíte, že sa za vás vydám, hlboko sa mýlite!“ odsekla. „Radšej sa zamestnám v najbližšom hostinci a budem tam umývať riad!“ Vzápätí sa rozbehla do domu. Biele šaty (ktoré považoval za úchvatné, nech si jeho stará mama myslí čokoľvek) za ňou viali ako závoj.

Nech si beží, povedal si Gabriel. Posledný, drobný prejav slobody predtým, ako sa za oboma zaklapne pasca.

Venujem Cheryl Pientkovej

1. KAPITOLA

Grófstvo Wiltshire, Anglicko

1811

Treba si dať pozor. Ak si zahryzne do pery ešte silnejšie, pomyslela si Livia Stuartová, vystrekne z nej krv. Svetločervený pramienok by jej stiekol po brade a poškvrní by – vskutku neprístojne – živôtik jej dlhých šiat.

Živôtik tých šiat, ktoré, ako jej Cecily nenútene pripomenula, dostala od nej pred dvomi rokmi.

„Tak umne si ich upravila, že som ich sotva spoznala,“ nadchla sa Cecily jemným, priateľským hláskom, no modré oči sa jej neklamne šibalsky, ba až kruto zablykli. „Samozrejme, spoznala som ich podľa farby, ktorá už vyšla z módy.“

Livia na to nevedela zareagovať, azda okrem dôstojného mlčania. Od trápenia nad hľadaním zdvorilej odpovede ju ušetrila Cecilina matka lady Glanvillová, ktorá sa otočila k Livii a dôkladne si ju obzrela.

„Vskutku,“ ozvala sa jej jasnosť vážnym tónom ako dáma posudzujúca záležitosť hlbokého existenciálneho významu. „Ten osobitý odtieň ružovej bol kedysi vychytený. Mimoriadne si ho obľúbila aj princezná Charlotte. No, drahá Livia, nie som si celkom istá, či sa ti hodí k pokožke. Dá vyniknúť najmä plavým vlasom, ako má Cecily, a veruže pristane skôr takej porcelánovej pleti, ako má ona. Mrzí ma, že to musím vysloviť, no tvoja pleť je predsa len o čosi tmavšia.“

„Pretože trávi priveľa času vonku,“ zapojila sa melancholicou úvahou do rozhovoru teta Bella. „Ustavične do nej hudiem, ako veľmi to škodí zdraviu aj vzhľadu, no Livia si nedá povedať.“ Prehnane vydýchla, až sa jej zatrepotali vyblednuté stužky na čepci. „Ale mňa si nikto nevšíma. Ani nepočúva...“

„Nechcem poučovať,“ zareagovala lady Glanvillová, „ale človek by sa nemal toľko zaoberať sám sebou. Treba myslieť aj na ostatných, viete. Ako napríklad Cecily. Všetky svoje obnosené šaty by rozdala slúžkam, ako to robia mnohé iné mladé dámy, no ona trvá na tom, že ich venuje drahej malej Livii. Je to veľmi dojemné, naozaj.“

„Stryko Charles ti asi neprispieva na šaty, však, Livia?“ opýtala sa jej Cecily súcitne. *Priveľmi* súcitne. „No ty vlastne aj tak nikam nechodíš, tak na tom nezáleží.“

„Kdeže,“ zamietla Livia rozhodne. „Vôbec na tom nezáleží.“

Tentoraz ostentatívne vzdychla lady Glanvillová, popritom ako si obzerala veľký prijímací salón zariadený ošumelým staromódnym nábytkom. Tapety, ktoré si pamätali ešte predchádzajúcu generáciu, hyzdili strašidelné obdĺžniky sviežejšej farby na miestach, kde kedysi viseli vzácne obrazy, ktoré sa už dávno predali. „Je hrozne sklúčujúce,“ podotkla, „byť svedkom toho, ako to ide s jeho rodinou dolu vodou. Preboha, veď sme sa spoznali iba pred desiatimi rokmi, a vtedy sme si boli takmer rovní.“

Livia zaškrípala zubami. Už roky sa musela zúčastňovať na týchto príležitostných dopoludňajších návštevách Cecily – teda *ctihodnej* slečny Orrovej – a jej matky – *dvojtihodnej* vikomtesy Glanvillovej. Boli bohaté a urodzené, preto bolo očividne spoločensky nevyhnutné znášať ich aroganciu a hrubosť. Livia si silno zovrela sukňu šiat.

Cecilíných šiat.

Nevestin božk

„Vskutku nemá zmysel vrátať sa v ničom, čo nemožno zmeniť,“ pokračovala lady Glanvillová v úvahách. „Obávam sa, že život jednoducho nie je fér. Je to nepríjemný fakt, ale čo už človek narobí? Livia, drahá, nože sa toľko nemrač, prinášam ti dobrú správu. A vskutku ma teší, že ti to môžem oznámiť.“

„Som samé ucho, madam,“ odvetila Livia s neskrývaným sarkazmom a lady Glanvillová s ľadovým úsmevom pokračovala:

„Budúci týždeň usporadúvame ples. Akýsi *début* pre Cecily. Navyše...“

„Príde nás navštíviť pán Gabriel Penhallow so svojou starou matkou pani Penhallowovou!“ prerušila ju Cecily nadšene. „Predstav si, *Penhallowovci!* Zo Surmont Hallu! Pred pár mesiacmi sme stretli pani Penhallowovú v Bathe. A teraz nám napísala list. Pán Gabriel Penhallow...“

„Drahá Cecily, ihneď sa pomodli za odpustenie. Takéto skákanie do reči je vrcholne neprijateľné,“ napomenula ju jej jasnosť. „Bella, ako vieš, v lete som trvala na tom, aby šiel pán Glanville do Bathu a napil sa z tamjších prameňov. Nanešťastie ho veľmi trápi láмка. Ten neduh aristokratov! Pomyslela som si, že Cecily by prospelo uviesť sa v širšej spoločnosti, keďže tá tunajšia je, bohužiaľ, pomerne obmedzená. Beda-prebada, rodín našich kvalít je tu ako šafranu! Obávam sa, že ako dcére grófa a vikomtese mi neostáva nič iné, len tripieť obmedzenými spoločenskými kontaktmi. V týchto búrlivých moderných časoch sa človek predsa potrebuje niekedy uvoľniť. A preto sme prišli.“

„To je priveľká láskavosť,“ podotkla teta Bella s otupeným pohľadom, no isto to myslela úprimne. Priložila si k ústam filigránsky krištáľový pohár a srkla si likéru, ktorý obsahoval značnú dávku ópia.

Lady Glanvillová pokojne prikývla. Jej súhlas akoby potvrdili rozhojdané pávie perá, ktoré mala zastoknuté v kom-

plikovanom hodvábnom turbane. „V Pump Room v Bathe sme zahliadli pani Penhallowovú. Na vlastné oči som videla, ako sa dívala na Cecily, no, prirodzene, ani by sa mi nesnívalo, aby som sa jej prihovorila. Dcéra grófa sa jej predsa nemôže rovnať. Penhallowovci pochádzajú zo starobylého rodu, do Anglicka prišli s Villiamom Dobyvateľom, viete. Vraj sa im dokonca klaňal. Len si predstavte našu radosť, keď za nami poslala svojho ceremoniára, aby nás k nej zaviedol a predstavil nás.“

„Ako sa mi len *triasli* kolená!“ poznamenala Cecily. „No pukerlík sa mi celkom vydaril, pravda, mama?“

„Veľmi solídne. Veru som sa nemusela červenať. Som na seba hrdá, že som tá ešte pred odchodom do Bathu prezieravo naučila strúhať poklony. Hodina denne dokáže divy. No odbočila som. S pani Penhallowovou som sa rozprávala dobrú štvrtúhodinu a, nechcem sa vychvaľovať, no musím povedať, že je stelesnená povýšenosť! Preberali sme počasie a príšerný stav ciest. Medzi rečou som sa zmienila o lámke pána Glanvilla a ona mu odporučila liečbu, ktorá...“

Jej jasnosť sa pustila do detailného opisu rozhovoru s obávanou pani Penhallowovou, významnou osobnosťou, o ktorej Livia nevedela vôbec nič a ani ju to netrápilo. Znudená na smrť ju prestala počúvať a radšej pozorovala uchvátenú pôvabnú tvár Cecily, ktorá visela na každom matkinom slove.

Neraz si už Livia pomyslela, že jej Cecily pripomína porcelánové figúrky pastierok, ktoré teta Bella kedysi zbierala – azda za to mohli jej žiarivé vlasy vo farbe slamy, nevädzovomodré oči a bledá krémová pokožka. Dnes mala na sebe nádherné šaty s dlhými rukávami z najjemnejšieho, najbelšieho batistu, ktoré jej dokonale zvýrazňovali štíhlu postavu. Spod čipkovaného lemu sukne jej vykúkali pôvabné črievice z kozľacinky s lúbeznými ružičkami. Livia odolala pokušeniu obzrieť si svoje topánky, veľmi staré a veľmi obnosené.

Nevestin božk

Nasmerovala teda pohľad na tetu Bellu (aj jej topánky toho už veľa zažili), ospalo pozorujúcu lady Glanvillovú, ktorá svoj monotónny výklad pretkávala zvolaniami „vskutku“ a „aké rozkošné“. Teta Bella na pohovke takmer ležala, ovinutá množstvom štól, z ktorých niektoré sa už spúšťali na zem. Trápili ju mnohoraké neduhy a choroby, ani jednu však otvorene nespomenula, zato ich všetky liečila líkérom, ktorý nejasne označovala ako svoju mimoriadne dobrú medicínu. V tejto miestnosti často drielala a spoločnosť jej robili iba vtáčiky v klietke.

Livia sa na ne dívala, ako sa chúlia na bideľkách. Klietka stála vedľa okna, no keďže teta Bella neznášala slnečné lúče v ktorúkoľvek dennú hodinu, ťažké zelenkavé závesy nikdy neroztiahla, preto pôsobil prijímací salón temne a pochmúrne. Akoby sme boli pod vodou, pomyslela si Livia. Človek by sa tu utopil. Ona však z tejto miestnosti unikne, pretože toto nehorázne nudné dopoludnie sa raz skončí, no chudiatka vtáčence sú tu ako v pasci.

Nebadane vstala a prešla k nim. Upreli na ňu nežné, žalostne mdlé tmavé oči, ani sa nepohli. Livia odsunula závesy a dopriala im príjemný slnečný lúč.

„... a po tom, ako ma pani Penhallowová milo upozornila, že mám priveľa farby v tvári, odporučila mi diétu pozostávajúcu zo suchej hrianky a trošky nakladanej cibule na podporu tvorby žalúdočných štiav. Dokonca mi veľkoryso prezradila recept.“

„Aké pozorné,“ poznamenala teta Bella. „Livia, zaraz zatiahni tie závesy!“

Livia namrzene poslúchla a vrátila sa na miesto.

„Ale aby som to skrátila, bol to vskutku príjemný rozhovor,“ povedala lady Glanvillová, „a pani Penhallowová mi podala dva prsty, ktorými som jej potriasla. Ani si nepamätám, kedy som sa tak potešila! Preto si isto viete predstaviť,

s akou radosťou som prijala jej list, ktorý prišiel pred pár dňami.“

Z veľkej pompadúrky posiatej korálikmi vytiahla zložený list. „Moja drahá Bella, raduj sa s nami! Pani Penhallowová píše, že jej vnuk Gabriel Penhallow sa po niekoľkoročnom pobyte v cudzine vrátil do Londýna. Obaja sme sa zhodli, že je čas, aby sa oženil a postaral sa o dediča,“ píše pani Penhallowová,“ predčítala lady Glanvillová. Zhlboka sa nadýchla, až sa jej nápadne objemná hrud' vydula.

„Nože počúvajte! Vaša dcéra Cecily sa mi zdá ako najvhodnejšia kandidátka. Správa sa ako dáma a má graciózne pohyby. A všimla som si aj jej pekné zúbky. Po našom príhodnom stretnutí v Pump Room som požiadala svojho právnik, aby dôkladne preskúmal situáciu vašej rodiny a váš rodokmeň. Disponujete dostatočným majetkom a, odhliadnuc od škvrnky v podobe obchodníckej činnosti za čias kráľovnej Alžbety, považujem vašich predkov za prijateľných.“

Lady Glanvillová si odkašľala. „Azda nemusím pripomínať, že spomínaná činnosť sa týka rodiny lorda Glanvilla.“

„Isteže,“ podotkla teta Bella.

„Takže sa chystajú k nám!“ vyhrkla Cecily vzrušene. „Aby sa pán Penhallow so mnou stretol!“

„Je to nesmierna česť,“ doplnila ju jej jasnosť. „Už sme celkom zmenili plány. Prirodzene, pani Penhallowová napísala, že zatiaľ nič nesľubujú, no zároveň sa jasne vyjadrila, že ak bude Cecily pánu Penhallowovi sympatická, čoskoro môžeme očakávať žiadosť o ruku.“

„Vraj je to jeden z najžiadanejších slobodných mládenčov!“ vydýchla Cecily šťastne, modré oči jej iskrili. „A aký je bohatý! Len si pomyslíte na tie šperky a kočé! Pohybovala by som sa azda aj v najvyšších, najoblúbenejších kruhoch!“

Pozoruhodné, pomyslela si Livia, Cecily vôbec nenamietla, že si ju prídu obzrieť ako jalovicu na trhu. A ak sa tomu

vychýrenému pánu Penhallowovi bude Cecily pozdávať ako prijateľná manželka, nuž, vytvoria vskutku dokonalý pár. Dokonalý, neskutočne romantický. Sotva sa jej podarilo potlačiť mimovoľný úšľabok.

Cecily sa vlúdne usmiala na Liviu. „A, drahá Livia, veruže až taká vplyvná nebudem, aby som na teba zabudla. Musíme pamätať aj na tvoju budúcnosť. Nepredpokladám, že ti dokážem nájsť vhodného manžela – to by som rúbala *privysoko* –, no hádam by som sa mohla popýtať medzi svojimi novými známymi, či by nepotrebovali guvernanku. Odvažujem sa tvrdiť, že by sa ti to mimoriadne hodilo. Nebola by si na úrovni služobníctva, ale nad ním.“ Zdvihla pestované blond obočie. „Och, drahá, to by nebolo možné, však? Nemáš nijaké skúsenosti. Ale mohla by som ti nájsť niečo po istom čase, keď už budem pani Penhallowová. Azda v mojej vlastnej domácnosti. Nebolo by to vynikajúce?“

„No tak, len pokoj,“ napomenula ju lady Glanvillová zhovievavo, „nepredbiehajme udalosti, moja drahá. *Ešte* nie si pani Penhallowová. Hoci pochybujem, že pán Penhallow stretol krajšie dievča, či už tu, alebo v cudzine.“ Zložila list a nápadne starostlivo ho vložila späť do pompadúrky. „Už musíme ísť. Čaká nás kopa práce, Penhallowovci prídu už pozajtra. Náš ples bude výnimočný, a to tvrdím bez falošnej skromnosti. Zíde sa na ňom všetka aristokracia z blízkeho okolia.“

„A ty,“ povedala Cecily, ešte vždy sa na Liviu sladko usmievala, „si takisto pozvaná. Aj drahá pani Stuartová, samozrejme.“

„To je priveľká láskavosť.“ Livia si horko-ťažko zachovávala úctivý výraz. Od toľkého úsilia jej až červenela tvár.

„Viem, že netancuješ, nemala si učiteľa,“ obrátila sa k nej lady Glanvillová, „ale musíš prísť. Nájdeš si nejaký tichý kútik a môžeš sa kochať výzdobou. Plesovú sálu premeníme na Egypt. Len palmy v črepníkoch nás stáli sto libier.“

„Aké rozkošné.“ Červeň sa jej šírila až ku krku.

„Áno, áno, rozkošné,“ adresovala teta Bella lady Glanvillovej a neúspešne sa pokúšala trochu vzpriamiť, „ale viete, že von veľmi nechodím. Musí ju tam vziať Charles.“

Jej jasnosť sa lišiacky usmiala. „S tým som počítala. Lord Glanville poslal odkaz presne v tomto zmysle. Vytiahne z pivnice nejaké portské, Charles si ho s ním isto rád vypije.“

„Och, tak potom môže ísť,“ odvetila teta Bella s očividnou úľavou a znova sa ponorila do vankúšov. „To je voči tebe, Livia, veľmi ohľaduplné.“

„A aby som nezabudla, priniesli sme ti ďalšie moje staré róby,“ dodala Cecily. „Slúžka ich nachystala v hale. Isto sa ti jedna z nich bude hodiť na ples. I keď nie si taká štíhla ako ja.“

„Moja Cecily je stelesnená láskavosť, nemám pravdu, drahá Bella? Nuž, Livia, isto sa už nevieš dočkať svojich nových šiat. Nože zájdi za Cecilinou slúžkou a poteš sa nimi.“

Konečne ju prepustili! Livia nemeškala, rýchlo sa lady Glanvillovej uklonila a poďho k dverám. Blčal v nej taký hnev, až mala pocit, že ju roztrhne, ak odtiaľto rýchlo nevytiahne päty. Ešte začula tetu Bellu zavolať: „Livia! A kam sa podela vďačnosť? Už aj sa vráť!“ Livia však za sebou starostlivo zavrela dvere a na okamih sa o ne z druhej strany oprela.

Pri zábradlí stála slúžka s hrbou šiat v náručí. Livia zašomrala popod nos slová vďaky, schmatla róby a chvatne vybehla po schodoch do svojej izby, kde ich so zúrivým uspokojením šmarila o stenu. Narazili do nej a zošuchli sa na kôpku na zem. Livia sa prechádzala sem a tam, tam a sem, až kým sa červený opar zúrivosti nerozplynul. Potom sa vybrala k posteli a absolútne nedôstojne na dámu sa na ňu hodila, aká bola dlhá a široká, až starý drevený rám protestne zastonal.

Nevestin božk

Uvedomovala si, že takto reagovať na Orrovcov je hlúpe. Bolo však nesmierne ťažké opanovať sa, keď Cecily má všetko a ona takmer nič. Nemá rodičov, súrodencov ani peniaze, vzdelanie ani vyhliadky na skvelú budúcnosť.

Musíme pamätať aj na tvoju budúcnosť.

Zvláštne, až teraz postrehla, ako málo ona sama myslí na svoju budúcnosť. Napokon, aký by to malo zmysel? Jej existencia sa podobala statnému, vetrom ošľahanému stromu, ktorý zapustil korene tak hlboko, že s ním už nik nepohne.

Nemohla živiť ani morbidnu nádej, že raz sa stane dedičkou strýka Charlesa. Väčšinu peňazí tety Belly už dávno prehajdákala a ich majetok z roka na rok upadal, scvrkával sa, mizol v nenávratne. Už im takmer nič neostalo; výnosy z pozemkov sotva stačili tete Belle na to, aby si zadovážila svoj životne dôležitý likér, a strýkovi Charlesovi na to, aby trávil dni poľovačkami, pitím a hodovaním. A pokiaľ ide o medziludské vzťahy...

Nuž, mohlo to byť aj horšie. Aspoňže nemala matku, ako je tá odporná lady Glanvillová. Už len tá predstava, aké by to bolo, keby jej celý deň dýchala na krk.

No to bola iba slabá útecha.

Veľmi slabá.

Livia pomyslela na Ceciline nádherné biele šaty a elegantné črievice z kozľacinky s ľúbeznými ružičkami.

Mohli za to tie ružičky.

Za závišť, ktorá sa jej ako nožík odporne zarezávala do tela a trhala jej dušu.

Livia sa prudko otočila na bok a civela do prázdna.

Nerozplače sa.

Načo by to bolo dobré?

V myslí sa jej vynorila spomienka na prvé stretnutie s Cecily asi pred dvanástich rokov; obe boli vtedy hádam šesťročné. S matkou sa u nich zastavili na krátku návšte-

vu. Livia sa nedávno vrátila z ďalekej Indie, cítila sa zúfalo osamelá a túžila po kamarátstve s roztomilým dievčatom v nádherných šatočkách a s dlhými žiarivými lokňami. Placho k nej pristúpila a pokúsila sa o úsmev. Cecily jasným hlasom zvolala:

„Aha, tak ty si tá malá sirota! Tvojho ocka odtiaľto vyhнали a on zomrel. A tvoj dedko bol utečenec a utopil sa. Aj tvoja mamička sa utopila. Prečo máš takú hnedú kožu? Si *špinavá*?“ Odstúpila od nej a skryla sa za sukňami svojej mamy, lady Glanvillovej, ktorá jej s chladným úsmevom, čo sa nikdy neodrážal v očiach, vysvetlila: „Chúďa Livia nepochádza odtiaľ, moja drahá, je rovnako Angličanka ako ty a ja. V Indii však svieti oveľa prudšie slniečko a ona nemala mamičku ani otecka, ktorí by ju chránili slnečníkom. Rozumieš?“

Nikdy nezabudla na ten páľčivý pocit hanby. A Cecily jej to veru neľahčovala, z času na čas jej so smiechom pripomenula prvé stretnutie a to, ako si o Livii myslela, že sa neumýva, akoby to bola najzábavnejšia anekdota na svete.

Livia si iba hmlisto a nerada vybavovala zničujúce obdobie dažďov, ktoré zalialo Kanpur prívalom vody. Mala vtedy iba štyri roky. Jej ovdovená matka aj starý otec zahynuli počas veľkej záplavy a strýko Charles veľmi neochotne uhradil cestu svojej netere do Anglicka.

Nový domov – ak sa to starobylé, nesúrodé sídlo vo Wiltshire známe ako Ealdor Abbey, ktoré patrilo strýkovi Charlesovi a tete Belle, vôbec dalo tak nazvať – Liviu uchvátil, i keď ju nepríval práve srdečne. Azda okrem neskrývaného reptania na výdavky na stravu si ju strýko Charles sotva všímal. Teta Bella, bezdetná, ustavične duchom neprítomná a stonajúca od všakovakých neduhov, bez záujmu o spoločnosť či nejakú užitočnú činnosť, prijala Liviu bez mihnutia oka, no aj bez záujmu či starostlivosti o dievčatko, za ktoré bola údajne zodpovedná.

Nevestin božk

Aha, tak ty si tá malá sirota.

Livia sa kyslo usmiala.

Cecily vedela prejsť priamo k podstate.

Gabriel Penhallow cválal na koni popri veľkom, staromódnom, zato vynikajúco odpruženom koči, v ktorom sa viezla jeho stará mama a jej spoločníčka slečna Cottová. Majestátne čierne drevo koča bolo vždy vyleštené ako zrkadlo. V úctivej vzdialenosti za kočom sa trmácala ľahká drožka s komornou, slúžkou, jeho osobným sluhom a ohromujúcim množstvom batožiny starej mamy.

Gabriel nazrel do koča. Stará mama, vystretá ako pravítko, driemala, ústa mala pevne zovreté. Dokonca aj v spánku pôsobí neoblomne, pomyslel si pobavene. Oproti starej mame sedela slečna Cottová, tenučkej, nízkej postavy, so sivými vlasmi starostlivo začesanými pod praktickým čepcom a s obrovskou šperkovnicou svojej živiteľky v lone. S pokojným, vzdialeným výrazom hľadela do okna na opačnej strane koča.

Gabriel poznal slečnu Cottovú takmer celý svoj život a ani raz nepostrehol, že by niečo, ani výbuchy netrpezlivosti alebo hnevu starej mamy, otriaslo jej príjemným, pokojným duševným rozpoložením. Nerozladili ju ani také žiadosti, ako ustavične natriasať vankúš na pohovke, doliať čerstvý čaj, skočiť po podnožku, zazvoniť na slúžku, napísať za tucet listov, napraviť kvety vo váze, poslať po lekára, ba ani to, keď ju stará mama požiadala, nech si, prepánajána, vymení tú hroznú stólu.

Vychádzať so starou matkou si veru vyžadovalo božskú trpezlivosť. Gabrielovi rodičia zomreli počas epidémie týfusu, ktorá v roku 1791 zachvátila Somerset, a stará mama sa tak od jeho siedmich rokov stala jeho opatrovníčkou. Veľmi

sa potešil, keď ho poslali na štúdiá do Etonu, a ešte väčšmi, keď ako mladý muž po niekoľkých rokoch povinne absolvovaných spoločenských udalostí dostal príležitosť cestovať po Európe ako člen diplomatického zboru. Vinou neúnavného tlaku starej mamy, aby sa oženil, a nehanebných špekulácií ambiciózných matiek a ich prešibaných dcér mal takzvané ho nežného pohlavia práve dosť. Skúsenosti ho naučili, že ženy sú prešíkané a manipulatívne stvory, márnivé a plytké, a myslia iba na šaty, večierky, klebety, intrigy a na to, ako si ulovíť muža.

Jednoducho, nudné až na smrť.

Rozkoše vyhľadával kde-kade, najmä v náručí dobre platených kurtizán, pri ktorých nemusel predstierať, že ho zaujímajú najnovšie klebety lady Jerseyovej o tom, ktorá dáma si tentoraz zamočila spodničku alebo koľko utratil regent (vtedy ešte princ waleský) na nové čizmy.

Keď ho vláda nakoniec povolala späť do Anglicka a poďakovala sa mu za služby, musel pripustiť, že stará mama mala pravdu – aspoň v jednej veci. Zanedlho oslávi tridsiate narodeniny a už nemôže dlhšie ignorovať povinnosť vyplývajúcu z jeho postavenia. Je načase oženiť sa a splodiť potomka. Prázdna detská izba v Surmont Halle naňho už roky čaká.

Návrat do Hallu ho nijako zvlášť nelákal. To sídlo predstavovalo preňho iba miesto, kde strávil zopár detských liet. A čo by tam vlastne robil? Pre činorodého muža, ktorý každý deň využíva svoj intelekt, musí byť život na vidieku nepredstaviteľne nudný. Navyše, šafár – ako sa len volal? Edwards? Eckers? Ba nie: Eccles – ho azda spravoval, ako najlepšie vedel.

Všetko sa zúžilo na jedinú vec.

Voľbu.

Zaiste, môže si vybrať, kde bude žiť, no nemôže si zvoliť možnosť, že ostane starým mládencom.

Nevestin bozk

Už raz mu veľa nechýbalo. Mal krátko po dvadsiatke, keď mu takmer uviazali na nohu tú príslovečnú guľu... Dobrotivý Bože, keď si spomenie na tú potvorskú lady Washbournovú, presvedčenú, že svet by bol rozhodne lepším miestom, keby využila svoje schopnosti na niečo užitočné, napríklad keby vymyslela liek proti cholere. Jej dcéra, nádherná, zato hlúpa, skončila v jeho koči viac ako len pripitá a pripravená odovzdať mu svoj venček. Ihneď rozpoznal zámer jej jasnosti. Zarazilo ho, ako mylne odhadla jeho charakter. Predpokladala vari, že ním lomcujú živočíšne vášne a s radosťou sa zmocní nevinného dievčaťa – ktoré navyše ani nedokázalo sedieť vzpriamene bez pomoci – a potom si ho, samozrejme, zaraz vezme? Vo všetkej počestnosti ju dopravil domov, a tak sa elegantne vymotal z nezmyselnej, trápnej situácie. Jeho starú matku by rozzúrilo čo i len náznak škandálu. Neobával sa však jej výbuchu, skôr jej dlhoval prinajmenšom láskavosť v podobe bezúhonnej povesti.

Po tomto extempore sa pohrával s myšlienkou, že nikdy nestrčí hlavu do chomúta a Hall raz prejde do rúk jeho bratanca Huga Penhallowa, dobrosrdečného mladíka, chudobného ako kostolná myš a oddaného armáde. Len čo Gabriel získal prístup k svojmu dedičstvu, začal Hugovi pravidelne posilať príspevok na živobytie a postaral sa aj o jeho povýšenie. Mládenec, šťastný ako blcha, teraz víril hladinu v takzvaných Spojených štátoch.

Nebolo však isté, že sa ten pochábeľ Hugo raz vráti domov živý a zdravý, a tak nad Gabrielom stále visel Damoklov meč v podobe hrozby, že dedičom sa stane jeho vzdialený bratanec Alasdair Penhallow, ktorý žije v Škótsku, a ak je na klebetách čo i len zrnko pravdy, je to zároveň najodpornejší chlap, aký kedy chodil po svete, a navyše nevýslovne hlúpy.

Gabriel teda prijal svoj osud. Penhallowovci už celé desaťročia, vlastne stáročia, uzatvárali dynastické manželstvá.

Ožení sa a splní si úlohu, no s výnimkou manželských povinností, ktorými zabezpečí potomstvo, budú s manželkou žiť oddelené životy. Tak to napokon bolo u Penhallowovcov zvykom a nikto sa nestážoval. Na dôvažok, takýto životný údel by v ňom určite nevyvolal zbytočnú sentimentalitu. Vo všeobecnosti sa pokladal za šťastného muža, požehnaného prenikavou inteligenciou, prekypujúceho zdravím a oplývajúceho značným majetkom. Už nebol ani nezrelým mladíkom, ktorý by túžil po ideálnej láske ako hrom.

Kdeže, dušou bol najmä obchodník.

A, našťastie, stará matka ho ušetrila nudného hľadania nevesty.

Pred niekoľkými mesiacmi odišla z Bathu – usadila sa tam už pred rokmi – do Londýna. Zadovážila si majestátny dom na Berkeley Square a niekoľko mesiacov tam snorila po vhodnej mladej dáme. Prijímala všetky pozvania a lichôtky, zúčastňovala sa na raňajkách, čajoch o piatej, večierkoch, zhromaždeniach, plesoch, navštevovala spoločenské kluby, neúnavne pátrala, vypytovala sa, rozhliadala sa. A v listoch mu o tom podávala podrobné správy.

Nahnevane písala, že *tá* kontesa sa už zasnúbila a *tá* vojvodova dcéra sa práve vydala; ich slobodné sestry sú zasa primladé alebo pristaré, alebo sú škuľavé, alebo majú zuby na zaplakanie. Azda by prichádzali do úvahy aj dievčatá z istého vyhovujúceho starobylého rodu zo severu, nebyť ich žalostnej majetkovej núdze. O ďalšej, inak sľubnej mladej dáme, stará mama na svoje sklamanie zistila, že skrýva odpornú okolnosť – jej strýko sa živí predajom rýb. Vnučka jej dlhoročnej priateľky zasa celkom jasne vyzerala ako suchotinárka. Iné dievča, ktoré sa spočiatku javilo ako prijateľná partia, pochádzalo z rodiny, v ktorej všetky ženy do jednej disponovali chatrnými telesnými schránkami. A, prirodzene, celé zástupy mladých dám bolo treba jednoducho igno-